

Кад бих се поново родио, опет бих био спортиста

МИЛУТИН УРБАНЧИЋ,
ЛЕГЕНДАРНИ
НИШКИ СПОРТИСТА

Популарни Урба окићен трофејима за шест деценија рада и бављења фудбалом и рекреацијом

На челу Савеза за физичку културу Ниша у време када су фудбалери "Радничког", кошаркашице "Студента" и рукометаши "Железничара" харали Европом

Оснивач Радничких спортских игара и Гумијаде

Најдража награда за допринос спорту радника

Старији центлмен, са обавезном краватом, редовно прати фудбалске утакмице на Бубњу. Знају га сви, реч је о легендарном нишком спортском раднику. Милутин Урбанчић је рођен 1936. године у Нишу, живот проводи у спорту.

-Увек сам несебично желео да допринесем развоју спорта. За рад током шест деценија добио сам 120 признања, награда, трофеја. А почео сам од малих ногу, као десетогодишњак пикајући лопту на Црном путу, трианглу према Железничкој станици. Онда није било саобраћаја, могло се играти и на улици - прича популарни Урба.

Још као омладинац Урбанчић је већ у фудбалском тиму нишког "Динама" на званичној утакмици Нишке зоне са "Радником" из Сурдулице. Касније прелази у "Слогу" са Бубња.

-"Цар Константин" је у души мој клуб. Ту сам дуго играо, увек био члан најужег руководства, почасни сам доживотни председник. Пуно ми значи изградња травнатог терена са пратећом инфраструктуром. Сећам се славља приликом пласмана у Другу лигу када смо играли мајсторицу са "Власином".

Милутин памти из нарочитог угла дане процвата нишког спорта у Европи.

-У два мандата био сам генерални секретар Савеза организација за физичку културу. Баш онда када је "Раднички" жарио и палио у купу УЕФА, рукометаши "Железничара" играли у финалу купа Европе са "Гумерсбахом", кошаркашице "Студента" у купу Лилијане Ронкети. Били су силни и боксери "Радничког", стрелци, шахисти. Ваљало је све лепо испратити,

срећом било је више пара него данас.

Легендарни нишки спортисти уградио је себе и у фабрику "Вулкан" у којој је радио.

-У "Вулкану" сам завредио многе награде и у привреди и у спорту. Поред уобичајених за 10, 20 и 30 година рада имали смо међународну сарадњу са Софијом, Пармом, Братиславом. Иницијатор сам спорта у фабрици, оснивач Гумијаде, која се у Југославији одржавала од Ђевђелије до Триглава. Изградили смо фудбалски терен са пратећом инфраструктуром, пронашли просторије за раднике шахисте и стонотенисере.

Урбанчић је био активан и у Радничким спортским играма.

-На тај период подсећају ме плакете за допринос у развоју поводом 25 и 50 година. Био сам један од оснивача РСИ 1955. године, дугогодишњи председник комисије која је организовала такмичења радника у десетак спортова. Било је пуно посла када су Машинска и Електронска индустрија радиле пуним капацитетом.

Сарадња са скоро свим најбољим нишким спортистима и тренерима се подрамеувала.

-Био је то рад са изузетним људима. Таленат спортиста нашег краја је непревазиђен. Били су у стању да победе боље и јаче и зато су увек пленили пажњу навигача које су знали да одушеве. Тим више било је драже радити са њима.

Урбанчић је радо излазио у сусрет новинарима.

-"Седму силу" сам поштовао. Током четири деценије увек сам настојао да благовремено дам тачну информацију, свестан да смо на заједничком послу. Никада није било проблема ни са једним медијем или јурналистом.

Набројаћемо још нека од бројних признања. То су Орден рада са сребрним венцем, Октобарска спортска награда града Ниша, за 25 година рада у СОФКи, прошлогодишња плакета са сребрном значком Фудбалског савеза Србије.

-Све награде су ми драге, јако сам поносан на такве трофеје. Ако морам неку да издвојим, било би то признање за допринос рекреацији радника добијено од Већа Савеза синдиката Југославије.

Милутин Урбанчић је живот посветио спорту.

-Само спорту могу да захвалим што сам прошао целу Југославију и већи део Европе. Стекао сам велики број пријатеља. Кад бих се поново родио, опет бих се бавио спортом. Притом би извршио само мање корекције - закључио је Милутин Урбанчић.

Б.Живковић

